

на тази инкасираност и трансплантираност на определени характеристики у „другия“.

При етничната толерантност имаме по-друго отношение към времето. Макар като тоталност да е свързана с това, което е „другият“, т. е. с неговите настоящи прояви и измерения, тя не ги откъсва и противопоставя на неговите реални или мисловни минали или бъдещи изяви. Но същевременно не ги обвързва и субординира в една застинала метафизична последователност, не ги обвива в една пелена на константност и покой, които да се оказват „забранена за влизане зона“ за изменението, динамиката, течението на разнообразието, разчупването на шаблона, прилива на иновацията и т. н. Тоест за разлика от предразсъдъка при етничната толерантност като че ли имплицитно и дискретно, но много осезаемо се чувства това отношение и предпоставеност, гарантираността и стимулацията към незавършеността на „другия“, към възприемането на свободната му и възможна (зависима единствено от него) промяна, дори към разнolikостта му в отделните измерения на времето. Разбира се, толерантността не е пасивно отношение към „другия“, нито пък „предателство“ и отстъпление от правото ти да се отнасят към теб по аналогичен начин, който ти прилагаш в оценката и реакцията си към „другия“. Защото тя е активно присъствие, предразположение към „другия“, което и той трябва да адресира към теб самия.

В духа на тези размисли за диалектиката между етничните предразсъдъци и етничната толерантност може би следва да се постави и проблемът за характера и особеностите на някои предразсъдъци с по-особен профил. Например такива, във и чрез които се реализира самоунизителната, самобичуващата, автодискредитиращата, самоподценяващата и т. н. роля на определени техни образи и послания. Защото има етнични предразсъдъци например и у българите, а и у циганите, че „ей на, такива сме ние, калпава работа, и хич не можем да се мерим с другите“, примерно с хора от „оня, западния свят“ и т. н. Както има и предразсъдъци с по-друг (но функционално идентичен) акцент – например че те „другите“ (американци, западници и пр.) са къде-къде повече пред нас, с тях кога и къде можем да се сравняваме ние, с нашата байганьовска природа и психика“.